

LIBERAN UNGDOM

#2016:3

Ledare:

Ann Richards var demokraten som kandiderade till guvernör i Texas 1990. Hon var kontroversiell i det djupt konservativa Texas genom att vara en progressiv liberal som var för abort och homosexuella rättigheter. Privat var hon en skild mormor, nykter alkoholist och utbildad lärare. Den breda Texas-dialekten, sin vassa tunga och sitt stora sinne för humor var hennes främsta vapen mot manliga motståndare som försökte trycka ner henne.

Den republikanske motståndarkandidaten Clayton Williams var en rik affärsman som självfinansierade sin kampanj och kandiderade som en tvättäkt cowboy. Hans misogyn uttalande och vägran att offentliggöra sina skattedeklarationer verkade först inte sänka honom. Verkligheten kom dock ikapp honom till slut och Ann Richards kunde väljas till att bli den första kvinnliga guvernören i Texas sen 30-talet.

Tiden som guvernör tog slut för Ann Richards i valet 1994 där hon utmanades av George W. Bush som senare kom att bli USA:s president. Under sin tid som guvernör hade Ann Richards öppnat dörren för fler människor att inkluderas i det texanska samhället och visade att delstaten Texas var mer än bara cowboys och vilda västern. Fler kvinnor, latinos, svarta och homosexuella fick chansen att uppfylla sin potential som de längtat efter att få bevisa och känna att de också var en del av det nya Texas.

Historien ser ut att upprepa sig i årets presidentval där det står mellan en kompetent och en bedräglig kandidat. Den nyvalde presidenten kommer öppna dörrar och möjligheter för människor som alltid varit stängda för dem. Den första dörren som öppnas är hennes egen dörr till det Ovala rummet i Vita huset.

"If you give us [women] a chance, we can perform. After all, Ginger Rogers did everything that Fred Astaire did. She just did it backwards and in high heels." – Ann Richards

Anders Viking Pettersson
Redaktör

Liberal ungdom #2016:3

INNEHÅLL

14 TEMA: AMERIKA

4. Hänt i LUF-landet

6. Utblick: Brexit

8. Porträtt: Joar

14. Konstitutionen

18. Den libertarianska vågen

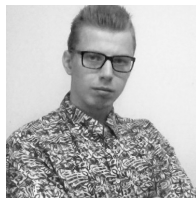
20. Hillary

24. Republikanerna

30. Ordförandekrönika

Redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på mav.pettersson@gmail.com

Anders Viking Pettersson
Redaktör

Freddy Karlsson
Illustratör

Maria Bark
Illustratör

Sigrid Rydell Johnson
Skribent

Clara Eklöf
Skribent

Hannes Rudsäter
Skribent

Ansvarig utgivare
Thea Andersson

Grafisk form
August Ekman Öhrn

Layout och redigering
Thea Andersson

Tryck
Danagård Litho

Omslag
Maria Bark

Medverkande i detta nummer
Simona Mohamsson, Ab Brightman (IFLRY)

ALLA BILDER LICENSIERADE UNDER CREATIVE COMMONS
OCH FINNS VIA FLICKR OM INTE ANNAT ÄR ANGIVET

luf!

Liberal ungdom ges ut av Liberala ungdomsförbundet och utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och verkar för individuella rättigheter, marknadsekonomi och global frihet. Bli medlem på luf.se.

HÄNT I LUF-LANDET

På bilden: Utrymda LUF:are på gruppfoto, foto: Dennis Lindbom

UTRYMNINGSKONGRESSEN

Många kommer komma ihåg kongressen i Uppsala 2016 för larmet som vägrade ge sig och som fick kongressdeltagarna att hålla oss sig utomhus hela fredagskvällen. Efter flera återkommande besök från Securitas kunde kongressdeltagarna få gå till sängs kl. 1 på natten.

NY FÖRBUNDSSTYRELSE

Under kongressen i Uppsala valdes en ny förbundsstyrelse som ser ut följande med politiska ansvarsområden och fadderdistrikt.

Förbundsordförande: Joar Forssell (nyval)

1:e vice ordförande: Anna Horn (nyval)

2:e vice ordförande: Max Sjöberg (nyval)

Ledamöter

Christoffer Karlsson (omval)

Malin Rimmö (omval)

Sharoken Hanna (omval)

Linnéa Bjärum (nyval)

Anders Rehnberg (nyval)

Romina Pourmokhari (nyval)

Simona Mohamsson (nyval)

Jūra Miniotaite (nyval)

*På bilden: Förbundsstyrelsen verksamhetsåret 2016/2017
foto: Karl Philip Nilsson*

LÄR KÄNNA ROMINA

Du kandiderade inte till förbundsstyrelsen först, men efter att några distrikt nominerade dig så valde du att kandidera ändå. Vad var det som fick dig att slutligen kandidera?

Vårt förbund har alltid haft problem med för hög genomströmning. Folk stressar sig igenom förbundet från distriktsstyrelse till förbundsstyrelse för att sen försvinna alldeles för tidigt. Min plan var att ta superlång tid på mig och vara en riktigt erfaren bidragare till förbundets verksamhet. Plötsligt började jag få fb-meddelanden från olika distriktsstyrelseledamöter och DO:sar som ville se mig i förbundsstyrelsen. Sen kom nomineringarna, först tog jag det knappt på allvar. Jag minns att jag satt på ett café i Göteborg efter att ha panelsamtalet i Borås och såg att LUF Väst nominerat mig och blev tårögd. Då insåg jag att det kanske var mer än symboliska nomineringar, och bestämde mig för att köra.

Vad för frågor vill du driva och arbeta med i förbundsstyrelsen?

Utbildningsfrågor och migrationspolitik kommer vara mina frågor detta år. Jag ser verkligen fram emot att få gotta ner mig i handlingsprogrammet och börja driva politik inom områdena.

Jag kommer fokusera mer på vårt arbete utåt. Se till att få LUF på kartan igen, twittra mycket från både LUFswe och mitt privata konto och sen ska jag försöka värva så mycket jag bara kan. Vi behöver fler medlemmar och där behöver alla dra sitt strå till stacken. Som vanligt är jag alltid tillgänglig för CL också så hojta till om det är något som behövs!

foto: Dennis Lindbom

GOTLAND ÄR TILLBAKA

Under många år har LUF Gotland varit saknade under kongresserna då distriktet legat vilande. Men i år deltog LUF Gotland på kongressen för första gången på många år. Målet är att åter kunna ha alla 99 ombud närvarande på varenda kongress framöver.

#LIBERTADPARAVENEZUELA

Den 12:e september arrangerade LUF och CUF en gemensam manifestation till stöd för folket i Venezuela, vars socialistiska regering lett landet till en humanitär katastrof och som förtrycker oppositionen. Kampanjen var en del i en större kampanj organiserad av IFLRY och som inneburit manifestationer i länder runtom i världen.

Utblick: Brexit

TEXT: AB BRIGHTMAN, VICE PRESIDENT OF IFLRY

On June the 23rd I finally fell into bed at 2am, after finishing the final preparations for our Get Out The Vote operation in Oxford with the rest of the Liberal Democrat IN campaign team. Exhausted but wired for the election day ahead. We were going to fucking do this.

One hour later, at 3am, my alarm went off to rouse me for the day everything was coming down to. Stumbling sleepy from bed and into the shower, by 4 something me and Conor, our Campaign Organiser in North Oxford, were hastily shoving down some breakfast in the taxi on our way to the campaign committee room in North Oxford to get our GOTV operation underway.

By 6am I had already walked over 10,000 steps posting leaflets to houses reminding them the election was today (polls open at 7am so it's important to get as many delivered reminding people before then), and I expect there were many fellow activists throughout the country who had far beaten that total. The rest of the day continued much the same – push yourself to give everything you can because we had this one shot at this.

When the clocks hit 10pm we fell exhasutedly into beds or drinks, and switched on the results programme. I was so tired I fell asleep where I was sitting, and didn't wake again until 6:30am. I checked the news. What?!! We had lost?!!

The reality came crashing down around me as I lay there trying to process what the fuck had just happened. I looked at the news screen she was watching and saw the value of the pound had plummeted, the stock market when it opened was screwed, and already companies were talking of moving jobs out of the UK.

Not only had we lost a chunk of our economy in one go, but we had also lost part of ourselves; our EU citizenship. This Citizenship was not just who were are (or were?) but the gateway to freedom of movement and jobs and families, but our guarantee of European standard rights too. It began to sink in – 75% of young people had voted to Remain, and now our freedoms and identity were trashed. A huge majority of non-white Brits had voted to Remain and now they would have to face racists attacks from a small minority of the country who had had their racist views legitimised by 52%. And perhaps the worst betrayal was

Foto: Ab Brightman (centre) with two other IFLRY Vice Presidents: Anders Rehnberg (left) and Sven Gerst (right)

that all the lies the Anti-EU campaign had fed communities in Britain who were the most disenfranchised with the EU, like my hometown of Bedford, stood the most now to lose in the economic and employment fallout.

The prevailing feeling was one of we are totally and utterly fucked, and this is not a feeling which has yet changed. It is absolutely heartbreaking to see my country in this state and the people responsible for leading such campaigns immediately backtrack on promises they had made and since wriggle out of any responsibility to provide leadership through the storm they led us into. The only upside has been the Liberal Democrats, standing proudly united and pro-Europe, gaining over 12,000 new members in the space of a week, bringing fresh energy and momentum to the party.

For Britain, who knows what next. However, one thing is clear – the canvass for the lies

about the EU and hatred of immigrants to be painted on has been set by years of political neglect of the communities who are worse off, who don't live their lives in a bubble of travel and university and struggle to make their own ends meet every week.

So if in your country you want to avoid the outcome and the display of intolerance mine has faced then all of our priorities need to be figuring out how we can build a fair society as possible for those who have been left behind.

Denna artikel publicerades ursprungligen på LIBEL som är IFLRY:s digitala medlemstidning. Det går att läsa fler artiklar från våra liberala systerorganisationer runt om i världen på <http://libel.iflry.com/wp-content/uploads/2016/07/Ab-Brightman-Brexit-Referendum.jpg>

Porträttet: Joar Forssell

INTERVJU: ANDERS VIKING PETTERSSON

Berätta om dig själv, vem är Joar Forssell?

Jag har tidigare varit distriktsordförande i LUF Storstockholm och i vårt distriktsordföranderåd. Idag representerar jag Liberalerna i kommunfullmäktige i Stockholm och tills det att jag valdes av LUFs kongress arbetade jag också som politisk sekreterare hos landstingsrådet Anna Starbrink. Jag älskar att laga ny mat och att brygga öl. Även om jag stöttar tanken om ett vegetariskt LUF lagar jag gärna själv med inälvor som bräss och mäg. I jästanken just nu finns en belgisk Oude bruin. När jag inte ger mitt liv till partiet ställer jag till med fest i min kolonistuga eller paddlar kayak i mälar.

Vilka förhållanden kommer du ifrån och vad har gjort att du nu är här?

Min farmor och farfar har levt sina liv under enkla förhållanden. Från deras arbetarhem

kom min pappa som i sin ungdom var revolutionär kommunist och aktiv i Kpml(r). På min mammas sida är det annorlunda. Där finns både statsråd och framgångsrika akademiker. En av mina främsta förebilder är min mormor, Gerd Forssell. På 70-talet var Gerd förbundsordförande för Fredrika Bremerförbundet och drev trots att det inte alltid var populärt feminism inom moderaterna. Jag brukar lite skämtsamt hävda att Liberalerna hamnar någonstans mellan revolutionära kommunister och borgare. Det ligger något i det, när vänstern drivit arbetarklassens intresse och högern drivit borgarnas intresse så har liberaler varit emot maktkoncentrationer oavsett var de uppstår.

Vad var de som fick dig att gå med i Liberala ungdomsförbundet från första början?

För sex år sedan satte jag mig på planet till Kurdiska Irak och staden Hawler

foto: Dennis Lindbom

där min mor skulle starta landets första socionomutbildning. Jag tillbringade en stor del av min tid med studenter och fick höra deras berättelser. Ziyad berättade för mig om hur befrielsen av Kurdiska Irak gjort det enklare att interagera med omvärlden. Han hade lättare att hålla kontakt med familj i andra länder och utbudet av mat och annat han och de andra studenterna ville ha hade ökat. Dessutom kände han till flera personer som bedrev affärer både med Sverige och andra länder dit kurder tidigare flytt. Ziyad berättade att den relativa säkerhet

landet upplevde, skyddet av entreprenörers egendom, möjligheten att handla med andra länder och att Sverige gett skydd åt de som flytt förtrycket nu lade grunden för tillväxt och välstånd. Jag engagerade mig därför att frihet fungerar, jag är kvar för att frihet också är rätt.

Vad har ditt medlemskap inneburit rent personligt och hur har de påverkat dig?

Att vara med i LUF och vara aktiv innebär alltid en stor personlig utveckling. För mig

gav det möjlighet till både fler, bredare och djupare ideologiska och politiska diskussioner. Från att ha varit intresserad av politik till att på riktigt få fördjupa sig tillsammans med andra har känts som en stor frigörelsen. Dessutom har jag ju fått vara med och leda organisationen på olika nivåer. Den förståelse jag fått för ledarskap och för hur politik faktiskt fungerar går inte att läsa sig till, det är erfarenheter en får genom praktiskt politiskt arbete. Jag har också träffat flera nära vänner i LUF och i andra ungdomsförbund. Ofta är det vänskap som får en att fortsätta de stunder då politiken inte känns lika kul.

Vilka förändringar har du genomgått rent ideologiskt och personligt sen du gick med?

En av de bästa sakerna med LUF är att vi samlar alla typer av liberaler. Från myskonservativa högerliberaler och frihetliga smygsossar till nyliberala timbroungdomar och anarkokapitalister. Den ideologiska spännvidden är en av våra största styrkor. Under mina snart sju år har jag känt på de flesta delar av skalan. Det som får mig att gå upp på morgonen är en brinnande jökla ilska mot alla som vill bestämma över mig och dig. Jag är väldigt trött på politiker som tror sig veta bättre hur vi ska leva våra liv. Än värre är nog andra medmänniskor som tror sig ha rätt till mina pengar för sin egen vinning, helt utan prestation. Vi lever verkligen i en socialistisk kultur där självuppförandet är dygd, eller som Mona Sahlin uttryckte det "Det är sexigt att betala skatt." Nej, det är sexigt att självförverkliga, skapa saker och att utan tvång hjälpa andra.

Vad tror du det är som gör att Liberala ungdomsförbundet har varit en så stark ideologisk kraft och vad ska du göra för att bevara denna kultur?

Framförallt därför att vi varit ett vattenhål för ideologiskt intresserade unga. Hos oss är det okey att vara lite konstig och nördig. Dessutom har vår politiska bredd och vårt höga tak gjort att alla utmanats till att spetsa sina analyser och argument. Allt detta är bra. Men vi får inte bli navelskådande och introverta. Det ska inte premieras att en kan skryta med att kunna många namn på döda filosofer, det ska premieras att en på ett sjsyst och inkluderande sätt vill hjälpa andra upptäcka liberalismen. Internkulturen måste bli inkluderande mot fler.

Det senaste året har varit turbulent för förbundet med LUF Storstockholm och Västs beslut som genererade mycket extern kritik. Har det här gjort oss starkare?

De politiska ställningstagandena är tecken på en av LUFs största styrkor, att vi inte ryggar för tuffa debatter och att vi har högt i tak. Att flera distriktsordföranden och andra på ledande positioner i organisationen nu upplevt och hanterat ett mediadrev är en viktig erfarenhet för de individerna och för organisationen i stort. Även om just dessa förslag inte togs emot väl utan mötte stort motstånd så har flera ledarsidor och andra opinionsbildare slutit upp. Många verkar tycka att ställningstagandena är rätt i sak även om inte samhället var mogna för dem än. Då ska en också komma ihåg att den organiserade liberalismen alltid tagit strid för saker som i sin samtid uppfattat som obskyra, konstiga, äckliga eller omoraliska. Jag tror att detta och inte till exempel regeringsmakt är det som gett liberalismen dess stora genomslag. Kanske kan det delvis

förklaras med ekonomen Nassim Nicholas Tale teori om assymetriska val. Teorin går ut på att om majoriteten är passiv eller bara erbjuder ett litet motstånd så kommer en envis och högljudd minoritet att få sin vilja igenom genom att fler och fler långsamt ansluter sig. Vi ska fortsätta att ta obekväma strider, men vi ska vara medvetna om hur det slår i opinionen och ha strategier för hur de ska kommuniceras.

Strax efter dessa mediadrev offentliggjorde du din kandidatur till förbundsordförande. Vad var det som fick dig att ta steget att utmana?

Vid varje kongress nollställs i någon mening uppdragen, vi väljs på 1-årsmandat och måste återvinna förtroendet varje år. Att jag ställde upp till ordförande i en organisation som kämpar för och tror på demokrati är i sig inget konstigt. Jag gjorde det för att jag upplevde att det fanns en vilja och ett stöd för detta bland förbundets medlemmar. De viktigaste frågorna för mig har varit att vi ska vara tuffa i migrationsdebatten och att vi ska stärka och bredda medlemsbasen samt att förbundsstyrelsen ska hålla ihop. Jag fick kongressens förtroende att leda organisationen i den riktningen.

Hur ska ditt arbete se ut nu för att ta oss vidare från detta ordförandeval till att bli en stark liberal kraft i valet 2018?

Nu behöver vi samla oss och sikta på valet 2018. Till en början innebär det för min egen del en stor mängd resande över hela landet för att sammanfoga förbundet. Det innebär också att LUF måste vara vaksamma för vilken väg Liberalerna går. Det är vår uppgift att bejaka att L får ett tydligare liberal profil. Både för att öka möjligheterna

att påverka L i rätt riktning och för att bygga kampanjorganisationen starkare krävs att vi blir fler. Under året är det därför också av största vikt att vi växer medlemsmässigt. Valrörelsen och värvningen görs av alla i LUF. Distriktsaktiva utgör ofrånkomligen majoriteten av medlemmarna, det är därför i distrikten det stora värvningsarbetet behöver ske. Från förbunds nivå kan vi såklart förvänta oss stöd och bra kampanjmaterial, men vi måste alla hjälpas åt för att bli fler. Börja med att ta med en vän till nästa café liberal.

Vad ska din roll vara för att påverka Liberalerna till att nå framgång hos väljarkåren?

Som representant för LUF har jag en unik möjlighet att sätta mig över dagspolitiskt taktiserande och lyfta blicken. De partier som till exempel jobbar varje dag i riksdagen eller som kommunalråd hinner sällan stanna upp och tänka mer långsiktigt. Det kan vi i ungdomsförbundet göra. Självklart är nästa val viktigt men den stora frågan måste vara hur vi bygger en stark liberal kraft långsiktigt och får igenom störst förändring. Det är inte nödvändigtvis samma svar på den frågan som på frågan hur vi vinner nästa val. Förutom i min roll som adjungerad i partistyrelsen och i riksdagsgruppen gäller det naturligtvis att opinionsbilda för LUFs idéer och att påverka Liberalerna i enskilda samtal med ledande företrädare. Ytterligare en viktig effekt av att vi tar en tydligt liberal ståndpunkt är att de partimedlemmar vars åsikter liknar våra stärks och vågar ta fler strider.

Nu behöver vi samla oss och sikta på VALET 2018.

Vad behöver förändras och vad behöver bevaras?

Våra största utmaningar är att växa som förbund och att påverka Liberalerna mer. De två sakerna går naturligtvis hand i hand. Vi behöver lägga mer krut på värvningen, bli bättre på att fråga vänner om de inte ska gå med och få utbildning i detta. Vi behöver också vara skarpare och tydligare i vår kritik om L rör sig ifrån det vi uppfattar som liberalism. Det är inte vår roll att förhålla oss balanserat till opinionen. Vår roll är att se längre fram, hur säkrar vi att liberalismen är stark i vårt parti och i Sverige om 20, 50 år? När andra krafter till exempel vill röra L till en mer restriktiv migrationspolitik behöver vi ta motsatt position och inte ge efter. Om vi släpper på våra ideal är det lätt för partiledningen att falla till föga och förflytta sig närmare vår motpol.

Vad tyckte du om Jan Björklunds tal?

Jans tal var stabilt och tydligt. JB är alltid en klar och tydlig talare. Det var bra att han markerade att det är L som äger skolfrågan. Moderaterna försöker ständigt ta över den men misslyckades ju när de hade den sist. Även om Jan lyfte ett antal viktiga frågor tror jag att det krävs mer för att växa i opinionen. Vi är i en svår sits, samtidigt som vi måste cementera och försvara vårt ägarskap av skolfrågan behöver vi också hitta nya frågor eller områden. En kan inte fortsätta att bara

”vattna där en står” om det växer mindre varje val.

I framtiden, vem vill du se som nästa partiledare eller vilka egenskaper och ideologiska kompass vill du se?

Det är naturligtvis svårt att säga. Vi vet inte när det blir aktuellt och vilka kandidater som då finns. Men jag kan bara konstatera att vi behöver någon som både är förankrad i liberalismen och som når väljare som vi inte når idag. Det krävs någon som kan stärka vår profilering kontra både moderaterna och centerpartiet. En skillnad mot tidigare är att både moderaterna och kristdemokraterna vandrat höger ut, i meningen att de blivit mer konservativa och auktoritära. Det är inte längre möjligt för L att plocka väljare där eftersom både M och KD är före oss på bollen och har större trovärdighet. När det är dags måste vi istället välja en ledare som kan profilera oss som mer värderingsstyrt liberala.

Ditt arbete som förbundsordförande har precis börjat, vad kommer bli din första största uppgift att ta itu med just nu?

Den största, viktigaste och första uppgiften blir att resa land och rike runt för att ena oss inför valet och andra framtida utmaningar.

Konstitutionen

TEXT: HANNES RUDSÄTER

Valet stundar. På ena sidan står en galning. Om Donald Trump vinner är frågan: Hur stor makt får han egentligen som USA:s president? Och för vem blir konsekvenserna störst? För de röstberättigade – eller för alla andra?

Vissa säger att San Marino har världens äldsta ännu gällande grundlag. Andra tillskriver USA den bedriften. Oavsett vilket hade inte det femtiotal män som samlades i Philadelphia, Pennsylvania, på försommaren 1787 levt i ett vakuum. USA var en förrymd fånge, som precis slitit sig loss från det brittiska konungarikets bojor, och dessa män skulle skriva en konstitution. Ingenting var för dem viktigare än att omöjliggöra för envälde att bita sig fast. Därför omfamnades maktdelningsprincipen. Horisontellt

skulle makt spridas på tre institutioner: Kongressen, presidenten och Högsta domstolen. Att stifta en ny lag skulle i princip kräva hela trions bifall.

Nära 250 år senare kan vi konstatera att konstitutionen hittills har uppnått sitt syfte – något nytt envälde efter briterernas har inte uppstått – men man har också fått betala ett pris; USA har ett av världens mest trögrörliga och komplicerade demokratiska system.

Inrikespolitik

Inom inrikespolitiken bromsas presidenten i sitt beslutsfattande på flera sätt. För det första är varje delstat i USA suverän att besluta vad som helst, så länge detta inte

strider mot konstitutionen. Politikområden som i Sverige till stor del betraktas som nationella (utbildning, socialpolitik, kriminalvård etcetera) sköts i USA av delstaterna själva. En orsak är naturligtvis att landet till ytan är mer än dubbelt så vidsträckt som samtliga EU-medlemsstater tillsammans. Följaktligen är amerikansk inrikespolitik ett förhållandevis smalt fenomen. Delstaternas stora egenmakt begränsar kraftigt presidentens inflytande.

För det andra: Inte heller när det gäller federal lagstiftning står presidenten ensam att klubba beslut. Tvärtom. Ett förslag till ny federal lag går igenom alla tre institutioner: Kongressen, presidenten och Högsta domstolen. Förfarandet går långt ifrån alltid smidigt till.

Kongressen är USA:s motsvarighet till riksdag. Inrikespolitiskt ser sig kongressen som en minst lika viktig spelare som presidenten. Kongressen är uppdelad i två kammare: Senaten och representanthuset. En ny lag måste röstas igenom i båda kamrarna. Detta kan bli mycket problematiskt om kamrarna har olika majoriteter. Eftersom USA saknar parlamentarism är det inte heller ovanligt att kongresshusen domineras av ett annat parti än det presidenten företräder. Barack Obama har som demokratisk president de senaste åren tvingats förhandla med republikanska majoriteter i båda kamrarna.

Åtskilliga gånger har presidenters storstilade lagförslag stannat och begravts redan i något av kongressens alla utskott. En amerikansk president får tala i TV på vilken sändningstid han eller hon så önskar, kan ta egna initiativ och genom lierade ledamöter lägga fram förslag till kongressen. Han eller

hon har en egen enhet vars enda uppgift är att varje år arbeta fram ett fullständigt förslag till ny federal budget. Ändå tvingas presidenten i slutändan ofta acceptera remarkabla ändringar för att landet över huvud taget ska få en budget. Inte en dollar mer än vad kongressen anslagit får spenderas. Talmannen i representanthuset och majoritetsledaren i senaten kan länge blockera att lagförslag, från presidenten eller någon annan, ens kommer upp till omröstning. Värst är det i senaten, där företeelsen filibuster accepteras. Varje ledamot har bokstavligen rätt att tala så länge han eller hon fysiskt förmår. Motståndare till ett lagförslag utnyttjar ofta denna möjlighet för att skjuta upp omröstningen. Metoden användes till exempel flitigt på 60-talet, när svartas rättigheter skulle utökas genom Civil Rights Act. I utskotten bestämmer ordförandena, som kommer från det största partiet i respektive kammare, vilka sakfrågor som ska upp till diskussion. En president kan med andra ord ha besvär med att över huvud taget nå fram till en votering när han eller hon lägger ett förslag. Att inte ha majoritetsstöd från båda kamrarna är följaktligen förödande – men vanligt – för en regeringschef i USA.

Att presidenten har vetorätt låter onekligen som ett trumfkort. Visst kan det vara till stor hjälp för den president som styr när kongressen domineras av antagonister. Inte ens med en republikansk kongress i ryggen skulle dock Donald Trump vara allsmäktig. Det finns nämligen ett tredje hinder för USA:s president att driva igenom sin politik: Högsta domstolen. Domstolen har rätt att ogiltigförklara nya lagar och beslut fattade av presidenten om man anser att dessa strider mot konstitutionen.

HD:s avgöranden har i mer än ett fall fått explosionsartade effekter: Roe vs. Wade (1973) legaliserade till exempel i praktiken abort.

Det är snarare regel än undantag att kontroversiella förslag i slutändan avgörs hos de nio juristerna i Washington DC. Vi kan nog räkna med att Högsta domstolen mer än en gång skulle granska Donald Trumps beslut i ljuset av konstitutionen om han blev president. Viktigt att nämna är emellertid: Det är presidenten som nominerar nya domare till Högsta domstolen. I nuläget utgörs HD av fyra konservativa och fyra liberala domare – och USA:s näste president kommer få nominera en kandidat till den nionde (nu vakanta) platsen. Ifall Donald Trump får igenom sitt förslag är det republikansk majoritet i HD och instansens kontrollfunktion riskerar att åtminstone delvis sättas ur spel.

Det finns med andra ord tre kolosser för Donald Trumps lagförslag att ta sig över: Delstaternas autonomi, kongressens seghet och Högsta domstolens analyser. För en president är det ofta svårt (hur svårt beror mycket på fördelningen i kongressen) att driva igenom sin inrikespolitik. Om USA inte råkat vara världens mest inflytelserike utrikespolitiska spelare hade Donald Trump som president varit en katastrof av betydligt mindre mått.

Utrikespolitik

I Sverige har vi en regeringschef (statsministern) och en statschef (kungen). USA har samlat de politiska och de representativa uppgifterna till en post: Presidentämbetet. Det vilar ett enormt ansvar på den som är statschef; Man ska

framstå som en förebild för sitt land varhelst man åker och knyta diplomatiska kontakter. Den som gör ett bra jobb syns kanske inte alltid så mycket men den som missköter sig får stor uppmärksamhet och kan därmed svärta ner sin nations rykte. Det säger sig självt att Donald Trump snabbt skulle kunna köra vilken relation som helst i botten.

USA:s president är inte bara den mest betydelsefulla aktören av alla inom utrikespolitik och diplomati utan dessutom överbefälhavare för den största militärstyrka som finns. Jan Hallenberg, professor i statsvetenskap vid Försvarshögskolan, konstaterar i sin bok "Så styrs USA" att presidenten inom utrikespolitiken "tveklöst dominerar över kongressen". Kongressen accepterar oftast statsöverhuvudets ledarskap på den globala arenan – i klar kontrast mot hur det är inrikespolitiskt, menar Hallenberg. Till detta utgör historien en viktig orsak.

Under tre stora kriser – inbördeskriget (Abraham Lincoln), första världskriget (Woodrow Wilson) och andra världskriget (Franklin D. Roosevelt) – agerade de dåvarande presidenterna anmärkningsvärt självständigt gentemot konstitutionen. När Kalla kriget bringade oro, skriver Hallenberg, var det i princip presidenten ensam som hade att besluta om användning eller icke användning av kärnvapen. De för USA lyckosamma utgångarna av dessa pressade situationer har successivt ökat presidentens inflytande över utrikespolitiken. Ett exempel på detta är att presidenten vid sidan om regeringskabinettet har ett eget sekretariat. Under det lyder bland annat CIA och Nationella säkerhetsrådet. Som tur är har Högsta domstolen, till skillnad från

kongressen, betydande inflytande också över utrikespolitiken. Om HD anser att ett förfarande strider mot konstitutionen kan detta ogiltigförklaras.

Vem får ta konsekvenserna?

Konstitutionens maktdelningstanke har skapat ett trögt inrikespolitiskt system. Under alla turer fram och tillbaka mellan senaten och representanthuset tvingas till och med den impulsive stanna upp och reflektera. Det är istället inom de så oförutsägbara och snabbföränderliga områdena utrikes- och säkerhetspolitik som det Donald Trump saknar är extra viktigt: Medmänsklighet och gott omdöme. I pressade internationella sammanhang kan ett dumt uttalande av USA:s president i extremen utlösa världskrig.

Risken finns att Donald Trump alldeles snart har ledartröjan i det globala samtalet och kontroll över kärnvapenknappen. Det är sannolikt inte inom USA:s gränser som Donald Trumps urspårade idéer har störst chans att bli verklighet. Ifall han vinner valet är det därför inte heller de röstberättigade amerikanerna som kommer få leva med de värsta konsekvenserna – det är resten av världen.

Den libertarianska vågen

TEXT: SIMONA MOHAMSSON

Den 26 september möts presidentkandidaterna Clinton – Trump på Hofstra University i New York för den inledande nationella debatten. Kommer det finnas en tredje talarstol på podiet?

USA har ett utpräglat politiskt tvåpartisystem. Och eftersom det är de två stora partierna som skapar reglerna för politiken i USA så är det i praktiken omöjligt för småpartierna att slå sig in på den politiska arenan. Men den starka antagonismen mellan Donald Trump och Hillary Clinton kan öppna upp för Gary Johnson.

Det var inte länge sedan, Gary Johnson satte stopp för sin konsumtion av marijuana. "The last time I indulged is about two months ago, with some edibles" sa han några månader efter han utsetts till Det Libertarianska partiets presidentkandidat. Han är sannolikt att visas på röstsedeln i alla 50 delstater. Och han är utan tvekan den starkaste kandidaten de någonsin har haft.

Till skillnad från andra partier som har kommit och gått, har Det Libertarianska

partiet haft tillräckligt konsekvent stöd för att upprätthålla en nationell infrastruktur. Partiet grundades 1971 och är en av USA:s idag största och längsta tjänstgörande tredje parti. Det Libertarianska partiet men den klassisk laissez faire ideologi - "mer frihet, mindre regering och lägre skatter." ställde första gången upp med en presidentkandidat 1972. John Hospers, en filosofiprofessor som då endast stod på röstsedeln i två delstater.

Ed Clark var partiets kandidat 1980. Med sin vice presidentkandidat, miljardären Charles Koch, vann han en procent av rösterna i hela landet och fyra år senare fick David Bergland bara 0,3 procent av rösterna. 1988 fick Ron Paul chansen och med 9 år i USAs representanthus på sitt CV, var han lätt den mest erfarna kandidaten partiet hade nominerat.

Johnson stödde Ron Paul 2008, men under 2011, bestört av kriget mot droger, de militära insatserna i Afghanistan och Irak, och Barack Obamas finans politik, bestämde han sig för att kandidera för president som en republikan. Han mötte stort motstånd när han försökte locka höger republikanska

Johnson är charmig, mer TRANSPARENT än de flesta amerikanska politiker och sätter ett GLATT ANSIKTE på libertarianism. «

väljarna i tidiga-primära stater, särskilt när det kom till sociala frågor och invandring.

Partiet har länge sökt sig till att vara en medelväg mellan de två stora partierna, med republikanernas ekonomiska politik och demokraternas liberala inställning i sociala frågor som grund. Men de har funnit sig delats mellan två fraktioner: en purist libertarian grupp (a la Tea Party) och en balanserad "reform" fraktion. Hardcore gruppen består av kompromisslösa anarkistiska-libertarianer som refererar till Ayan Rand, Robert Nozick och Ludwig von Mises. Medan den moderata gruppens strategi är att fokusera på endast en handfull mer populära frågor (läkemedel avkriminalisering, vapenrätter, skattesänkningar, etc.) för att locka ett större antal väljare. Allierade hardcore fraktionen höll fast kontroll över partiet från slutet av 1980-talet fram till att de moderata tog kontroll på det nationella konventet 2006.

Johnson, som är sextiotre, solbränna, och vältränad med taggigt grått hår har alltid skiljt sig från andra politiker. Under sina två mandatperioder som guvernör använde

Johnson sitt veto mer än sju hundra gånger efter att de passerade en demokratisk lagstiftande församling. Hans teori om politik är mycket rationellt. Han förutsätter att väljarna inte behöver veta mycket mer än sina positioner för att göra upp med sina val.

Johnson är charmig, mer transparent än de flesta amerikanska politiker och sätter ett glatt ansikte på libertarianism. Weld har en shabby-elegans och en internatskola sarkasm som framstår som både tilltalande och arroganta. Tillsammans kommer Johnson och Weld att framträda den starkaste frihetliga röster i amerikansk politik under hösten. Förhoppningsvis får förnuftet en plats på scenen under debatterna.

Hillary

TEXT: SIGRID RYDELL JOHNSON

Det är i dagsläget omöjligt att föreslå vem som blir USAs nästa president. Oavsett valutgång ser det dock ut som att resultatet kommer bli historiskt.

Morgonen den 5 november 2008. Jag minns den som om den var igår. Kvällen innan hade Barack Obama valts till president och USA skulle få sin första afroamerikanska president. När jag gick genom korridorerna på Willoghby Hills High School såg jag i mina klasskamraters ögon att något speciellt hade hänt. Jag såg det på sättet som de rörde sig, deras hållning och leenden. Studenter kramades och någon ropade Yes we can. Lektionerna den dagen blev inga vanliga lektioner, vi kunde inte koncentrera oss på brittisk litteraturhistoria och algebra. Vi visste alla att vi hade varit med om något historiskt.

Presidentvalet 2016 har även det alla möjligheter till att bli historiskt. Vinner Hillary Clinton får USA sin första kvinna som president. Förlorar Clinton så vinner troligtvis Donald Trump. Och även det skulle vara historiskt.

Clinton ställde upp i presidentvalet redan 2008, men fick då inte demokraternas nominering. Den gången var det Barack Obama som bäst lyckades fånga och möta de politiska strömningarna som fanns i USA då. Trots att Clinton genom alla år konsekvent engagerat sig i frågor om jämställdhet, barns rättigheter, en starkare välfärd och etniska minoriteters rättigheter försökte hon i valet 2008 till varje pris undvika känslan av aktivism och radikalitet. Hon ville heller inte tala om det faktum att hon kunde bli USAs första kvinnliga president. Istället satsade hon på ett torrt budskap om kompetens och erfarenhet, utan ett spår av ideologisk passion. Medan Barack Obama talade om Change och Hope var Clintons kampanjslogan I'm in it to win it.

Den här gången ser det annorlunda ut. Nu är Clinton tillbaka som den stolta feministen och den idealistiska demokrat hon alltid varit. Hon kallar sig för en change maker och bygger sin kampanj på vad hon kallar "vardagens amerikaner". Hon tar selfies med Pussy Riot och kampanjar med Beyoncé och Lena Dunham. Den feministiska

Mycket tyder på att Clinton har hittat RÄTT den här gången. Eller i alla fall MER rätt än förra gången. «

retoriken utgör själva kärnan i hennes kampanjplattform. Den här gången är det många som säger I'm with her.

Mycket tyder på att Clinton har hittat rätt den här gången. Eller i alla fall mer rätt än förra gången. Hennes kampanj fokuserar på frågor som ligger i tiden. Hon har lyckats med att möta upp den vänstervåg som sköljt över demokraterna och som bar fram vänsterkandidater som Bernie Sanders. Med en större och mer kompetent kampanjstab, mer än tio gånger fler anställda än Trump och betydligt mer pengar än någon annan kandidat tycks hon även ha resurserna på sin sida.

Men Clinton saknar inte utmaningar. Det är till exempel inte tillräckligt att vinna över Sanders i demokraternas nomineringsval, nu måste hon övertyga hans anhängare. Sanders upproriska vänsterrörelse tillförde visserligen en hel del energi till demokraterna som parti, men hans kampanj kan också ha skadat Clinton. Hans anklagelser mot Clinton som en del av Washingtons korrupta maktelit kan ha bitit sig fast hos för många. Nästan alla Bernie

Sanders-anhängare är dock övertygade om att de kommer rösta på Clinton. Men hon har låga förtroende siffror och andelen väljare som säger att de ogillar båda presidentkandidaterna är i år på historiskt höga nivåer.

Förutom att vinna Sanders-anhängarnas förtroende måste hon också behålla de som röstade på Barack Obama. Under sina presidentvalskampanjer lyckades Obama entusiasmera många unga väljare och etniska minoriteter. I det senaste presidentvalet 2012 var deltagandet bland unga, svarta män högre än bland unga, vita män. Samma entusiasm har Clinton hittills inte lyckats skapa utan måste fortsätta visa sitt stöd för svartas rättighetsrörelser, nya vapenlagar och en ekonomisk politik som gynnar den breda svarta medelklassen.

Den största utmaningen för Clinton är dock att tydliggöra berättelsen om vad som står på spel. Trumps inkompetens och hänsynslöshet kommer inte bara vara dålig för landet. Som president riskerar han även att vara en säkerhetsrisk för både USA och övriga världen. Det gäller att få väljarna att

Är det någon som kan SKONA USA OCH VÄRLDEN från Donald Trump så är det kanske just Hillary Clinton. «

förstå att dessa frågor också kan påverka deras liv.

Demokraternas väljarkår är redan mycket optimistisk och Clintons anhängare tycker att USA går mot bättre tider. Men det här är redan självklara väljare för henne. Det är den oengagerade stora massan som måste övertygas. När två tredjedelar av väljarkåren tycker att landet är på väg i fel riktning kan det tyckas konstigt att Clintons kampanj bygger vidare på det Obama startade. Samtidigt är det troligtvis den enda rimliga vägen för Clinton. Efter alla hennes år i politiken och Vita Huset kommer hon alltid förknippas med etablissemangen och därmed också med Obama. Att försöka gå till val på ett annat budskap skulle helt sakna trovärdighet. Bara en negativ bild av Trump hos väljarna kan rädda henne.

Det finns en historia om Hillary Clinton som jag tycker väldigt mycket om. Den handlar om när hon en dag går in på en bensinstation. Där träffar hon mannen som äger bensinstationen som säger till henne "Om du hade varit gift med mig hade du varit gift med en man som driver

en bensinstation". Hillary Clinton svarar då snabbt "Nej, om jag hade varit gift med dig hade du varit USAs president".

Är det någon som kan skona USA och världen från Donald Trump så är det kanske just Hillary Clinton. Det finns i nuläget ingen annan kandidat med mer erfarenhet. Det finns heller ingen annan kandidat som har mer resurser, och värdet av det ska inte underskattas. Kanske får därför USA sin första kvinnliga president. Att hon är kvinna är visserligen underordnat politiken, men blir hon president så förändrar hon vår syn på världen. Michelle Obama sa det bäst på demokraternas konvent tidigare i år: När ledare som Hillary Clinton skapar sprickor i glastaken, lyfter hon oss alla med sig.

Demokrater och republikaner

TEXT: ANDERS VIKING PETTERSSON

Demokraterna

När Bill Clinton kandiderade till president 1992 hade det amerikanska folket valt bort det demokratiska partiet i valen 1980, 1984 och 1988 till förmån för Ronald Reagan och George H.W. Bush. Dessa republikaner hade nått framgång med en mer renodlad konservativ politik än vad som tidigare bedrivits av det republikanska partiet. Detta hade förändrat det politiska landskapet där den vita arbetarklassen allt mer gått över till det republikanska partiet som tidigare hade varit trogna Demokraterna. Denna förändring tvingade Demokraterna att förändras. Bill

Clinton insåg att han var en liberal i ett konservativt land, vilket var något han var tvungen att förhålla sig till. Den nya eran i partiet kallades New Democrats som i sig var en del av en större förändring. Tredje vägens politik blev ett mantra för partier i världen över som stod på vänstersidan. De fick acceptera högervågens utbredning där man fick kompromissa kapitalistisk marknadsekonomi med social omsorg. Samtidigt som Kalla kriget var över, Sovjetunionen var upplöst och Berlinmuren hade fallit kunde Bill Clinton sätta amerikansk inrikespolitik som högsta prioritet för att vinna röster hos dem som ville ha förändring.

foto: Getty images

2008 var situationen liknande. Demokraterna hade förlorat valet 2000 och 2004 mot George W. Bush. USA hade startat två krig och finanskrisen hade precis börjat. Denna gång skulle Bill Clintons fru Hillary Clinton kandidera till president efter att ha varit senator för New York i 8 år. Hillary var något historiskt i sig, hon var den första kvinna som på allvar hade chans att aspirera på presidentposten. Margaret Chase Smith var den första kvinnan som kandiderade till president inom de två stora partierna, men hade en ytterst liten framgång i sitt försök att vinna det republikanska primärvalet 1964. Shirley Chisholm (som även var den första svarta kandidaten inom de två

stora partierna) kandiderade 1972 i det demokratiska primärvalet och lyckades skrapa ihop 2,7 % av rösterna. Chisholm berättade senare att hon i sin politiska karriär diskriminerats mer på grund av hon var kvinna än att hon var svart.

Även om det egentligen är politik som ska vara det väsentliga är historien fortfarande närvarande. Det demokratiska primärvalet 2008 blev därför ett val för Demokraterna om vilken historia man skulle skriva. Skulle man välja den första kvinnliga eller svarta presidentkandidaten. Att en politiker som är svart eller kvinna har möjlighet att bli president tyder på samhället har förändras

till det bättre där fler människor har fått möjligheter. Slaveriet ligger endast några generationer tillbaka samtidigt som en stor del av den svarta befolkningen i södern har minnen kvar från segregationen under Jim Crow-lagarna. Även om de rasistiska systemen inte längre finns kvar, existerar fortfarande rasismen. När Barack Obama annonserade sin presidentkandidatur skapade han en entusiasmerande rörelse som ledde han hela vägen till seger i presidentvalet mot John McCain. I februari 2009 Barack Obama när han svor presidenteden och fick flytta in i Vita huset som hade byggts 200 år tidigare av svarta slavar.

Inte sedan 1992 har ett parti innehaft presidentämbetet i mer än 8 år. Det skulle innebära om trenden håller i sig att det är republikanernas tur att vinna valet i november. Det som talar emot trenden är att ett annat USA har växt fram de senaste åren. Finanskrisen försatte världen i en av de djupaste ekonomiska kriser sen depressionen på 30-talet där miljontals amerikaner blev av med sina jobb och sin trygghet. Occupy Wall Street protesterade mot hur finansmarknaden hade kört landet ner i en ekonomisk kris och hur de rikaste klarade sig på de fattigast bekostnad. Eftersom de amerikanska partierna kretsar mer kring personer än partiet i sig har därför partierna en förmåga att dra till sig samtidens strömningar. Det demokratiska partiet har under 2016 hållit mer till vänster av det amerikanska politiska spektrumet än tidigare. Hillary Clinton intog en pragmatisk progressiv plattform, mycket mer vänster än hennes presidentkampanj 2008. Den socialistiske senatoren Bernie Sanders utmanade henne från vänster och organiserade en entusiastisk rörelse

sprungen ur Occupy Wall Street. Det demokratiska partiet distanserar sig allt mer från New Democrats som tidigare var en nödvändig förnyelse av partiet. Vänstervågen lär fortsätta i spåren av Bernie Sanders kampanj för ett mer vänsterorienterat samhälle med blicken fäst mot Skandinavien.

Republikanerna

Många påstår att det republikanska partiet står inför ett ödesval. Det är däremot inte första gången man räknar ut det republikanska partiet som dömda för sin egen undergång. För varje gång man förklarar det republikanska partiet som dödsdömt reser sig partiet ur askan samtidigt som de har tagit ett säkert steg åt höger på den politiska kartan.

Republikanerna resa mot högerkanten började 1964. Tidigare hade det republikanska etablissemangen bestått av moderater från New England-området. Bernie Sanders hemstat Vermont räknas idag som ett liberalt fäste för demokraterna, historiskt är det dock den delstat som röstat flest gånger på republikanerna i USA:s historia. Den som startade rörelsen mot ett mer renodlat konservativt parti var Barry Goldwater. Partiet var trött på etablissemangen av de liberala "Rockefeller"-republikaner. Högervindarna frodades när Goldwater släppte sin bok "Conscience of a Conservative" där klassiskt liberala ekonomiska teorier möttes med antifederalistiska idéer. Det uttrycktes även motstånd mot medborgarrättslagarna Civil Rights Act 1964 som gick ut på att bryta rassegregationen i södern. Goldwater motsatte sig dem på moraliska argument om delstaternas rätt till självbestämmande

snarare än ideologiska övertygelser om rassegregationens överlevnad för samhällets bästa. Detta appellerade till den vita konservativa befolkningen i sydstaterna som tidigare röstat på det demokratiska partiet. Den här vändningen gav ingen valframgång direkt. Barry Goldwater förlorade presidentvalet 1964 stort mot Lyndon B Johnson men kolumnisten George Will menade att Goldwater vann, bara att det tog 16 år att räkna rösterna då Ronald Reagan valdes till president 1980.

Ronald Reagans politiska karriär tog fart när han höll ett bejublat tal till stöd för Barry Goldwater. Det som däremot skiljer Goldwater från Reagan är att den sistnämnde förenade den konservativa ideologin med den religiösa tron. Goldwaters konservatism gick ut på att staten skulle hålla sig borta från samhällets privatliv. Han var en sekulär republikan som ville hålla isär på religion och politik som gav stöd för kvinnors rätt till abort och homosexuellas rättigheter. Ronald Reagan hade förkroppsligat den konservativa rörelse Goldwater startade. Men Reagan reformerade den med optimism, patriotism och sin hängivna kristna tro. Han hade med sin ekonomiska politik sänkt skatterna och byggt ut försvaret i rasande takt, detta hade medfört stora budgetunderskott och en statskuld som tredubblats. Men det republikanska partiet ansåg ändå att det var den riktning som var rätt. Den nya doktrinen som Ronald Reagan skapade skulle förändra sitt parti och land för lång tid framöver. Hade det inte varit för det republikanska partiets starka band till den kristna kyrkan hade kanske republikanerna skrivit om sin bibel och ersatt gud med USA:s 40:e president Ronald Reagan. Inom det republikanska partiet har Ronald Reagan

fått en närmast gudagestalt. Nästan varenda framträdande republikan har Ronald Reagan som sin största förebild och lika många anser att de är hans efterträdare som för hans arv vidare.

Det republikanska primärvalet 2016 bestod av flertal kandidater från partiets alla fraktioner. Jeb Bush som är bror till George W. Bush och son till George H.W. Bush sågs i början som den stora favoriten att få nomineringen. Men de republikanska gräsrotterna var trötta på Bush-familjen, och Jeb hade svårt att entusiasmera väljarbasen trots stora resurser i kampanjen. Istället var primärvalets stora joker affärsmannen Donald Trump som under lång tid gjort sig känd som en frispråkig Tv-profil med sin egen dokusåpa *The Apprentice*. Trump chockerade alla med sina vulgära uttalanden och den kritik han mötte rann bara av honom som om han var gjord av teflon. Den rörelse som stöttar Trump brukar kallas för den alternativa högern vilka anser att USA ska vara högsta prioritet på alla områden när de gäller frihandel och utrikespolitik. Detta går tvärsen mot det republikanska etablissemangen som varit starka förespråkare för frihandelsavtal och en aktiv utrikespolitik. Med en nästan identisk slogan från Ronald Reagans presidentkampanj 1980 *Let's make America great again* blev Donald Trump republikanernas presidentkandidat. Donald Trump ser sig också som en konservativ lärjunge som likt Reagan. Genom att bygga en stor mur mot Mexiko, sänka skatterna och förbjuda muslimer från att resa in i landet ska han *Make America great again*. Ronald Reagan å andra sidan gav miljontals invandrare amnesti, höjde skatterna 12 gånger och uppmanade sovjetunionens ledare Michail Gorbatsjov att riva

Berlinmuren. Men man kan tolka saker och ting som fan läser bibeln.

Framtiden

Partierna går allt mer åt var sitt håll och får det allt svårare att samarbeta. Detta riskerar att paralysera den amerikanska statsapparaten och försvåra reformer för landets utveckling. Frågan återstår om det tvåpartisystem som råder kommer överleva när ett så stort tomrum lämnas i den politiska mitten. Men tvåpartisystemet är så starkt fragmenterat att det inte är troligt att ett tredje parti lyckas få tillräckligt med stöd för att kunna utmana de två stora partierna. Samtidigt är striderna inom partierna påtagliga. I det republikanska partiet försökte etablissemangets till varje pris stoppa Donald Trump till att bli deras kandidat. Hos det demokratiska partiet fanns det oro att Hillary Clinton skulle besegras av underdoggen Bernie Sanders som inte ens varit medlem i partiet tidigare. Om Republikanerna förlorar valet finns risken att partiets splittras mellan Trump-anhängare och de som företräder den traditionella republikanska hållningen. En förlust för Demokraterna skulle vara förödande att förlora mot en person som Donald Trump, skulle det inträffa lär partiet omfamnas av vänsterströmningarna som präglat partiet under primärvalen. I en tid av polarisering där det politiska etablissemangets har fått sig en törn kommer framtiden se allt mer oviss ut. Det vi kan vara säkra på är att USA:s nästa president har en tuff uppgift att ena landet.

foto: Wikimedia commons

Krönika: Joar Forssell

Sedan kongressen valde mig till ordförande har jag spenderat en hel del tid med att träffa personer i och runt den liberala rörelsen. De har velat diskutera olika saker, men två saker återkommer ständigt: migrations- respektive regeringsfrågan.

I migrationsfrågan är liberal ungdomsförbundets svar glasklart, fri rörlighet är fortsatt vår vision och de nya lagar regeringen nu drivit fram är helt fel väg. Ideologiskt är det givet, givetvis ska vi prioritera mottagande av fler framför andra välfärdssatsningar. Det är också tydligt när jag reser runt och pratar med er, förbundets linje är väl förankrad i hela LUF-landet.

Det finns ett argument för att L borde förespråka strängare regler jag särskilt vill utmana. Idéen att vi skulle vinna väljare på att driva en tuffare, mindre

human, migrationspolitik. Den som vill det läser det politiska landskapet fel. 2002 när Lars Leijonborg gjorde sitt succéval efter att ha antagit en tuffare retorik var läget inte detsamma som nu. Då fanns inte Sverigedemokraterna och då delade övriga partier i mångt och mycket en kravlös politik. Nu är läget annorlunda. Sverigedemokraternas infestning av Sveriges riksdag har dragit med sig på M, KD och S till positionen att migrationen ska minskas och kravpolitiken generellt ska bli mer långtgående.

Eftersom att Liberalerna i grunden är liberala, och därför inte kan ta den strängaste positionen, blir de ointressanta som valalternativ i tävlan om hårdare tag. Oavsett vad vi lägger fram så kommer det behöva föranledas av en urvattnande och långdragen diskussion i partiet. Det

foto: Dennis Lindbom

är nödvändigt för att L inte ska rämna av interna konflikter. Men det gör också att vi alltid kommer att vara femte eller i bästa hand fjärde alternativ efter SD, KD, M och S.

Det är alltså både taktiskt och ideologiskt fel att gå i en mer auktoritär och hård linje. Detsamma gäller den andra frågan, regeringsfrågan. Annie Lööf (C) talade nyligen i en DN-intervju om att hon inte tänker sätta sig i en regering med aktivt stöd av Sverigedemokraterna. Jan Björklund (L) meddelande detsamma ett par veckor innan på twitter. Det är glädjande besked, hur mycket vi än ogillar socialister i alla partier så är de definitivt värre om de även är rasister eller främlingsfientliga.

Att LUFs linje fått genomslag hos L som sedan pressat C i samma riktning är bra. Vad som däremot är oroande i samma

fråga är regeringens agerande. När Stefan Löfven (S) annonserade att han inte tänker avgå även om Alliansen blir största block så frångår regeringen en av demokratins mest grundläggande spelregler. Den som förlorar ett val ska avgå frivilligt. Det som också oroar är att Löfvens agerande tvingar alliansen att samarbeta med SD för att fälla regeringen, även om Alliansen faktiskt vunnit valet. Socialdemokraterna krattar alltså vägen för Sverigedemokraterna.

Både Sverige och omvärlden är i ett skakigt politisk läge. När jag reser runt i landet blir jag trots det lite lugnare. Liberala ungdomsförbundet står enat i de två mest dominerande frågorna. Vi ska inte regera med aktivt stöd av Sverigedemokraterna och migrationspolitiken ska bli mer öppen, inte mer sluten.

Posttidning B

Avsändare

Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm

